

Lene Kaaberbolová

DIVŮČARKA

POSELSTVÍ POŠTOLKY

Divočarka

Poselství poštolky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Lene Kaaberbølová
Divočarka: Poselství poštolky – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

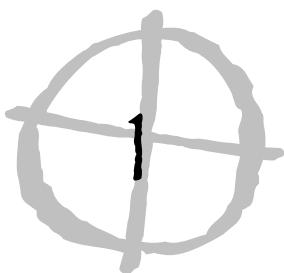

ALBATROS MEDIA

Lene Kaaberbølová

DIVØČARKA

POSELSTVÍ
POŠTOLKY

POŠTOLKA

„Líbí se ti tu?“ zeptal se táta a zkoumavě se na mě zadíval.

„To víš, že jo,“ zalhala jsem. „Je to tady bezva.“

Pokojíček jsem tu měla větší než doma u mámy v Merkurově ulici, stěny byly zářivě bílé a dosud čpěly čerstvým nátěrem. Celá jedna strana byla prosklená a po chvíli pátrání jsem dokonce zahlédla mezi jeřáby v přístavu moře. Táta mi věci ze starého domu sbalil do několika oranžových stěhovacích beden, které teď ležely na posteli, co mi koupil.

Našel si jinou práci, takže se sem přestěhoval z druhého konce země, kde bydlel v prastarém dvojdomku s bíle omítnutými zdmi a taškovou střechou, zahradou se spoustou jabloní a poněkud přerostlou trávou.

Jeho zbrusu nový byt v nové přístavní zástavbě byl nepochybně drahý jako čert. Z Merkurovy ulice jsem tu osmnáctkou za čtvrt hodiny. Prý se strašně těšil, že spolu teď budeme mnohem častěji než dřív.

„Dřív“, tedy posledních devět let, jsem ho navštěvovala pravidelně několikrát za rok: trávila jsem u něj čtrnáct dní v létě, týden o Vánocích, polovinu velikonocních prázdnin a dva podzimní víkendy. Minulý rok na podzim z toho byl nakonec jen jeden víkend, plány nám překazily události s Chimérou, Kocourem a tetou Isou, která mě musela naučit *Sebeobranu pro divočary, lekce první*, jak tomu říkala. Táta o ničem z toho mimochodem neměl ani tušení. Jako téměř všichni ostatní si myslel, že mě na několik týdnů skolila nemoc z kočičího škrábnutí.

Jinak mé návštěvy ale probíhaly vždy stejně, jako prázdninová pohoda ve starém domě, kde jsem si mohla hrát s Mikym a Sárrou od sousedů. Táta si bral volno, abychom si mohli jít zaplavat do bazénu, péct šišaté housky, hrát v kostky, pukat popkorn a koukat se na jeden starý film za druhým. Byl to vážně úžasný táta na prázdniny.

Jenže teď už nebyl tátou na prázdniny. Svou polovinu domu v Kaštanové ulici prodal, což znamenalo konec příjemně strávených dnů s Mikym a Sárrou, konec bunkrů mezi rybízovými keři, konec popíjení kakaa u krbu za bouřky, kdy déšť bubnoval o červenou střechu a prýštil na terasu z místa, kde okap vždycky přetékal.

Měl obrovskou radost, že jsme si teď blíží. To já taky. Uvědomovala jsem si, že bude fajn se za ním na jeden večer v týdnu jen tak zastavit a nemuset na další setkání čekat celé měsíce. Ale taky mě svíral pocit, jako by někdo prodal mou prázdninovou chalupu a nezeptal se mě, jestli souhlasím.

„Večer svítí na balkon slunce,“ prohodil a otevřel skleněné dveře. „V létě tu budeme moct grilovat.“

Byl únor a zima jako v psírně. Na grilování jsem teď neměla ani pomyslení.

Studený vítr prudce zacloumal novými žaluziemi a vnesl do pokoje pach nafty, dehtu a mořské vody. Zničehonic přeletěla podél fasády opeřená střela, zatřepotala křídly, přenesla se přes balkonovou zidku a otevřenými dveřmi vletěla dovnitř.

„Co to...“ zalapal táta zaskočeně po dechu.

Byl to dravec, sice nijak zvlášť velký, ale mezi bílými stěnami pokoje působil obrovský. Roztáhl opeřený ocas do vějíře a zabrzdil, pírká měl až na uhlově černé konce úplně světlá. Na zlomek vteřiny se ve vzduchu zastavil, načež zamířil přímo ke mně. Instinktivně jsem natáhla paži, takže mi pták neohrabaně dosedl na zápěstí. Skrz mikinu až do kůže mi začal žluté drápy a máchl strakatými křídly, aby udržel rovnováhu.

Obtíže udržet balanc mu působila zásilka, kterou držel ve spáru. Koušek složeného papíru mi podal tak, že jsem ho nemohla odmítnout. Vyrázil ze sebe

několik nekompromisních výkřiků „klíí-klíí“ a já od něj lístek převzala, poněvadž bylo nad slunce jasnější, že právě to po mně chce. Ve chvíli, kdy jsem jeho rozkaz vykonala, vzlétl a prosvištěl balkonovými dveřmi ven.

„No to...“ Tátovi spadla brada, jen za ptákem hleděl.
„To byla přece poštolka!“

Rychle jsem si papírek vsunula do kapsy džín, dokud táta ještě zíral z okna.

„Ve městě jich je čím dál víc,“ prohodila jsem a snažila se, aby to znělo tak, že lidem vlétávají do pokojů dennodenně.

„No... jo, ale... musela být ochočená. Měla na noze řemínek?“

„Možná,“ odpověděla jsem. „Nestihla jsem se ale podívat.“ Byla jsem si celkem jistá, že to byl divoký pták, kterého nikdy nikdo neochočil ani necvičil a neuvazoval na řemínek. O tom jsem však pomlčela.

„Neskutečný,“ vydechl táta. „Zjevně je v centru velkoměsta víc přírody, než by jeden řekl.“ Pak najednou sklopil pohled na moji ruku.

„Jejda, Kláro,“ poznamenal. „Škrábla tě.“

Pohlédla jsem si na ruku. Táta měl pravdu. Měla jsem na ní hluboký škrábanec a do dlaně z něj stékala krev. Ne moc, ale přesto se mi z toho podivně sevřel žaludek. Neubránila jsem se vzpomínce, že přesně takhle to všechno loni na podzim začalo – divokým zvířetem, čtyřmi kočičími škrábanci a několika kapkami teplé červené krve jednoho deštivého rána, kdy jsem měla být už ve škole. Doteď jsem si zcela jasně vzpomínala na váhu kočičího těla a mokrý hrubý jazyk, který mi olizoval krůpěje krve.

Tak jsme se s Kocourem seznámili. Teď se mnou po většinu času bydlel v Merkurově ulici. Měl zcela v hrsti mě i můj život a nikdy si nenechal utéct příležitost mi říct, kdo koho vlastní (schválně, jaký na to asi měl názor), jinak si ale chodil po svém. Zřídka jsem tušila, kde je, pokud se zrovna nerozvaloval vedle mě.

Sousedům jsme pověděli, že se jedná o norskou lesní kočku, a proto je tak velký.

„Měla by sis to opláchnout,“ navrhl táta. „Dostala jsi na podzim očkování proti žloutence?“

„Jo,“ utrousila jsem a poslušně se odebrala do koupelny pro hosty. Podržela jsem zápěstí pod proudem studené vody. Koutkem oka jsem v zrcadle zahlédla svůj odraz a trochu víc se naklonila nad umyvadlo. Čtyři svislé jizvy po Kocourových drápech byly jindy jen tenké bílé čárky, které skoro nebyly vidět. Teď mi připadaly mnohem vystouplejší.

„Můžu si sem vlastně brát kočku?“ zeptala jsem se.

Táta zaváhal. „Spíš ne,“ pronesl. „Ale jestli tu chceš mít – jak mu říkáš? Jmenuje se prostě Kocour?“

„Ano,“ potvrdila jsem. Uvědomovala jsem si, že to není zrovna dvakrát nápadité, ale jako jediné to vystihovalo jeho svéráznou mysl a mohutné černé chlupaté tělo.

„Jestli ho s sebou chceš vodit na návštěvy, pořid' si jednoduše přenosku a kočičí záchod. Když bude uvnitř bytu, nebude to vadit.“

Kocour v přenosce? Až naprší a uschne, pomyslela jsem si. Nebyla jsem tak hloupá, abych to vůbec zkusila navrhnout.

Škrábnutí mi brzy přestalo krváčet. Poštolka se mi rozhodně nesnažila ublížit, jinak by její čtyři drápy po sobě zanechaly hluboké rány. Ono dosedat jen na jednu nohu asi nebylo úplně snadné.

„Bolí tě to?“ zeptal se táta.

„Ne, nic to není.“

„Uvařím trochu kakaa,“ navrhl táta. „Mezitím si můžeš vybalit věci. Hned to tu bude útulnější...“

Dobře si všiml, že nejsem tak nadšená, jak jsem tvrdila. Nebyl včerejší. Nebo alespoň občas ne. Pocuchal mě ve vlasech.

„Bude to fajn,“ prohodil.

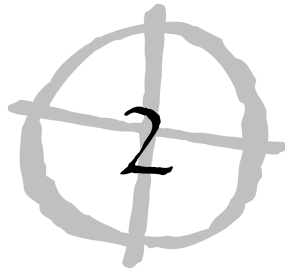
Počkala jsem, až ho uslyším šramotit v lesklé bílé kuchyni zářící novotou. Teprve potom jsem z kapsy vytáhla lístek a rozložila ho.

ELFÍ PARK stálo tam velkými tiskacími písmeny. *Hodinu před západem slunce. Severní stezka, třetí lavička od branky.* A úplně dole byl malý obrázek zvířete, měla to být fretka.

Domnívala jsem se, že mi píše teta Isa, ale spletla jsem se. Samozřejmě to muselo být od nějakého divočara, kdo jiný by taky používal divoké poštolky jako poslíčky, ale jen jeden má za divokamaráda fretku.

Proč se chce Shanaia sejít? Není zrovna ten typ holky, co vyhledává přátelská objetí a ráda se schází na kus řeči. Určitě je to něco důležitého.

SHANAIA

„Měla by být někde tady,“ utrousila jsem a znovu pohlédla na teď již poněkud užmoulaný papírek. Stále bylo vidět, kde ho poštolka svírala mezi drápy. *Hodinu před západem slunce. Severní stezka, třetí lavička od branky.*

„Třeba jsme tu moc brzo,“ podotkl Oskar. Zastavil se, aby se Luffe mohl vyčurat na dřišťál. „Nebo moc pozdě. Proč prostě nemůže napsat ve čtvrt na šest, jako každý jiný normální člověk? Pokud teda myslí tuhle denní dobu...“

„Protože je to divočarka,“ upozornila jsem ho. „Pro ni je důležitý přírodní čas a ne jeho měření na minuty.“ Musela jsem mu ovšem dát za pravdu, že bylo docela těžké stanovit, kdy na začátku února zapadá slunce.

Elfi park nebyl zrovna nejromantičtějším místem na světě. Byl vmáčkнутý mezi železnici, bývalá jatka a zahrádkářskou kolonii. Přestože v létě působil příjemně díky několika vzrostlým zeleným stromům a na trávníku se opalovalo pár lidí, byl teď rozblácený, takže na mě dělal ponurý a opuštěný dojem. Na pěšinách i sešlapané trávě se povalovaly sáčky od hamburgerů, krabice od pizzy a prázdné plechovky od piva. Ačkoli se nějaký uklízeč pokusil alespoň část posbírat do černých igelitových pytlů, moc to nepomohlo, protože pytle zůstaly pohozené za lavičkami.

„Není tu ani noha,“ poznamenal Oskar. „Nepůjdeme domů?“

„Nenutila jsem tě sem chodit,“ připomněla jsem mu. „To ty ses toužil setkat s pravou divočarkou.“

„Jo, protože mi to přišlo dost hustý. Akorát že tady přece žádná divočarka není, ne? Teda kromě tebe.“

„A já se samozřejmě nepočítám...“

„Nech toho, vždyť víš, jak to myslím.“

Znovu jsem pohlédla do míst, kde zjevně stála *třetí lavička od branky*, ale pořád tam nikdo neseseděl. Nevím, zda jsem si představovala, že se Shanaia vynoří z šedého únorového vzduchu jen proto, že jsem se na chvíli otočila zády, ale ani to nepomohlo.

„Pojďme to tu ještě jednou obejít,“ navrhla jsem. „Jen pro jistotu.“

„Kláro, někteří lidi mají větší zahrádku, než je tenhle park. Není tady!“

Jeden igelitový pytel se pohnul. Srdce mi poskočilo a já vyděšeně vyjekla.

„Co je?“

Natáhla jsem ruku. „Támhle, ten pytel...“

Igelit se ve větru třepetal, ale o to nešlo. Teď to spatřil i Oskar. Z hromady odpadků trčela špičatá bílá hlava s kulatýma tmavýma ušima, krvavě rudýma očima a vousky delšími než na šířku hlavy.

„To je taková ta... Jak se jim říká? Něco jako lasička.“

„Fretka,“ řekla jsem a pocítila, jak se mnou šíří únorový chlad. „To je Shanaiina...“

Dřepla jsem si k lavičce a opatrně k fretce natáhla ruku. Rozevřela chřtán a zasyčela na mě, takže mi předvedla všechny své zuby ostré jako jehličky. A teprve v tu chvíli mi došlo, že ty černé pytle zakrývají víc než jen odpadky. Z potrhané kožené bundy čouhalo rameno. Mezi krabicemi od mléka a pizzy a sáčky od popkornu jsem zahlédla kus džínové nohavice. A uviděla jsem ruku, ruku v černé kožené rukavici s nýty u kloubů, z jejichž ustřižených konců vykukovaly bledé špičky prstů s dlouhými, stříbrně nalakovanými nehty.

Shanaia.

„Je... je mrtvá?“ zeptal se Oskar. Luffe ustrašeně kňučel a zničehonic se strašně rozštěkal na fretku a možná i na Shanaiu. Předtím kolem lavičky dvakrát prošel, aniž ho ta hromada odpadků vůbec zaujala.

„Jdi pryč,“ nakázala jsem fretce. „Jen jí chceme pomoci.“

Možná už jsem přece jen byla taková divočarka, že mě pochopila. Rozhodně se mi milostivě nezahryzla do ruky, když jsem začala odhrnovat odpadky a igelit, abych se zblízka podívala, co se Shanaie stalo.

Dýchala.

Oči měla zavřené a obličej ledově chladný, ale dýchala.

„Není mrtvá!“ vykřikla jsem ulehčeně.

Ale co jí teda je?

NÁLET

„Nezavoláme záchranku?“ zeptal se Oskar.

„No, já nevím,“ váhala jsem. „Co ta fretka? Myslím, že tu do nemocnice nepustí. Raději bych zavolala tetě Ise.“

„Vždyť nemá telefon,“ namítl Oskar.

To se mýlil, na podzim jsem ji donutila pořídit si mobil, nicméně bydlela tak daleko mimo civilizaci, že měla signál, jen když vylezla nahoru na kopec za domem. Ona mi zavolat mohla, jenže já jí ne, ne pokud se jí náhodou nezachtělo pokochat se výhledem.

Přesto jsem to zkusila. V telefonu několikrát zašramotilo a samozřejmě se ozvalo: „S volaným číslem se nyní nelze spojit.“ Jaké překvapení.

Znovu jsem se dotkla Shanaiiny tváře. Byla jako kus ledu a vůbec se nezdálo, že by se měla probrat.

„Hele...“ ozval se Oskar. „Kláro... nezdá se ti, že se nějak setmělo? A... že padla mlha?“

Vzhlédla jsem. Oskar měl pravdu. Nebe bylo olo-
věně šedé, skoro až černé. Po rozbláceném trávníku
se plazily úzké proužky šedé mlhy. Samozřejmě není
nic nenormálního na tom, že nebe půl hodiny před zá-
padem slunce ztmavne, ale ta plazící se šedá mlžná
chapadla... Skoro mi připadalo, jako by něco hledala.
Jedno se ovinulo Oskarovi kolem kotníku, takže mi-
moděk nadzvedl nohu.

„To je hnus,“ utrousil.

Černé nebe se s dutým zahřměním roztrhlo vedví
a z otvoru vyletěl bílý kužel. Zírala jsem s otevřenou
pusou, přitom se na nás to bílé cosi řítilo jako stíhačka
a potom se to najednou přeměnilo v tornádo obřích
bílých ptáků.

„Co to...?“ vypadlo z Oskara, ale otázku nedokončil.
První pták ho zasáhl přímo do hrudníku, až zavrávo-
ral několik kroků dozadu. Vzápětí vzduch kolem zaplnili
křičící, pleskající a klovající raci se zarudlýma očima
a červenými fličky na žlutých zobácích. Luffe nejdřív
několikrát zlostně vyštěkl, pak jen zakňučel a pokusil se
zmizet. Tahal za vodítko, takže Oskara definitivně strhl
k zemi a raci se na něj vrhli, jako by byl hromadou ob-
zvlášť chutného kuchyňského odpadu na smetišti.

Mě se ani nedotkli. Jen Oskara, Luffeho a Shanaii.

„Jděte pryč!“ zakřičela jsem a zašermovala rukama.
„Zmizte! **JDĚTEUŽPRYČ!**“ To bylo jediné divočarské

zaklínadlo, které mi kdy šlo – přimět zvířata (a občas i lidi), aby na můj pokyn odešli.

Akorát tentokrát to nefungovalo. Nebo možná ano, protože ode mě se ptáci drželi pryč. Jenže ne od ostatních. Popadla jsem jedno pleskající bílé křídlo, a odrazila tak od Oskara obrovského žlutohého racka. Luffe kňučel, poštekával a snažil se utéct, jenomže nemohl, protože vodítko měl Oskar stále ještě omotané kolem zápěstí. Plesk – plesk – klof, plesk – klof – klof, jeden racek za druhým je atakovali jako okřídlené bomby s dlouhými tvrdými zobáky a Oskar se rozkřičel, převaloval se z boku na bok a divoce kolem sebe bil rukama.

„KOCOURE!“ volala jsem „Kocoure, pomoc!“

Netušila jsem, kde je a jestli mě slyší, ale věděla jsem, že to sama nezvládnou. Oháněla jsem se po jednom rackovi za druhým, panicky je odháněla od Oskara, Luffeho i Shanaii, chytala jsem je za špinavá bílá křídla, pahýlovité ocasy, strupaté nohy, bylo mi jedno, co popadnu, hlavně abych ty bílé ptáky odrazila.

„KOCOURE!“ zakřičela jsem znovu, ještě hlasitěji.
„POMOC!“

Najednou jsem nebyla jediná, kdo bojoval proti rackům. Odněkud se vyrojili kosi, vrabci a hýlové se zobáky jako zahradnickými nůžkami, dvě ryšavé vrčící městské lišky, čtyři strakaté divoké kočky, které syčely a vřeštěly, černobílé hejno strak, volavka s neskutečně širokým rozpětím křídel a krkem jako prehistorický

létající drak... A přicházela další a další zvířata, havrani, vrány, dokonce pár šedých kachen a deset nebo dvanáct hnědých krys, vytvořili mihotavé, štípající, kousající a trhající vojsko, které se řítilo ze země i nebe, z keřů i stromů. A Kocour. Kocour přišel taky.

Rouuvvrrrrrr. Vrhнул se do racčího hejna jako černé torpédo, velký jako panter. Drápy měl dlouhé jak rybářské háčky. *Zmiz, přiblblá drůbeži! Ona je moje!* Jeho myšlenky jsem slyšela zřetelněji než Oskarovy nesouvislé výkřiky.

Racci se rozdělili. Mnoho z nich bylo poraněných, bílé perutě jim zkrápěla krev a jeden z nich se vlekl po štěrkové cestě, za sebou táhl střeva a obě zlomená křídla. Teď vypadali jako obyčejní racci s bledě žlutými očima a ti, kteří mohli, uletěli. Kocour jediným prudkým úderem tlapy zlomil potrhanému rackovi vaz a s další opeřenou a zakrvácenou kořistí v tlamě odběhly lišky. Straky pronásledovaly jednoho zesláblého racka chechtavého, který nedokázal nad opadanými keři letět rovně, a myslím, že ho kdesi za rododendronovým záhonem uklovaly.

Kocour důkladně očichával mrtvého racka na pěšině. Mě víc zajímal Oskar, který se sice pomalu zvedl do sedu, ale rozhodně nevypadal dobře. Kšiltovka mu spadla a rozježené vlasy měl na několika místech splepené krví. Krev mu kanula z nosu a roztrženého obočí a hlavu i ruce měl poseté ranami. Dobře, že byl únor a že měl na sobě zimní oblečení – v péřové bundě zelo

několik děr, z nichž sice vyčuhovalo bílé peří a umělé vlákno, ale jistě ho ochránilo před mnoha klofanci a škrábanci.

„Au,“ vydechl. „Krucinál to bolí. Zatracení racci!“

Nadávký jsem brala jako dobré znamení. Luffe mu olizoval obličej a tvářil se tak nějak omluvně a sklíčeně.

Oskar se opatrně dotkl nosu.

„Co to do těch racků vjelo?“ zeptal se. „To byla taky nějaká divočarská hovadina?“

Přestože krvácel on a já ne, nepřipadal mi tolik otřesený, jako jsem byla já. Možná že si neuvědomoval, jak maličko ho dělilo od rozdrápání, či snad dokonce smrti. Sama bez pomoci bych ty racky nikdy odehnat nedokázala.

„Byla to Chiméra?“ zeptala jsem se Kocoura. „To ona na nás seslala ty racky?“ Z vlastní vůle by na nás přece nezaútočili.

Kocour jen zaprskal a zaťal drápky na černé přední tlapě. Nevěděl, kdo za to mohl, ale jestli na to přijde, tak se má ta podlá krysa na co těšit.

Oskar vstal.

„Co teď?“ zeptal se. „Pořád ještě nemáš pocit, že bychom měli zavolat záchranku?“

Kocour se nahrbil a protáhl. *Isa*, řekl. *Potřebujete Isu.*

Naprostu jsem s ním souhlasila. Jen jsem nevěděla, jak se s ní spojit.

A přesně v tu chvíli mi zazvonil telefon.

TETA ISA

Přišla mlhou, na rameni jí seděl Tu-Tu a v patách kráčela Hvězda, jako by snad byla vzrostlý pes a ne koník s oblým hřbetem a huňatou srstí. Tu-Tu roztáhl široká křídla a upřel na nás kulaté soví oči. Oskar zašeptal: „Fakt dík!“, jinak zcela oněměl.

Chápala jsem, že mu ten pohled poněkud vyrazil dech, přestože jsem sice byla zvyklá vídat tetu Isu u ní doma, v kamenném domku v lese, s petrolejkami, pecí a ježky dřímajícími zimním spánkem v krabicích od bot uprostřed místnosti. Tam... no, asi se nedá říct, že by tam působila normálněji, ale svým způsobem tam víc zapadala.

Jenže jak vycházela z husté šedé mlhy v klobouku s širokou krepkou, dlouhými indiánskými copy, sovou na rameni a za ní šel kůň bez uzdy či sedla – a navíc

uprostřed Elfiho parku mezi asfaltovými cestami, prázdnými plechovkami od koly a lavičkami, přičemž z Olšové ulice zazníval hlučný provoz... byla to celá ona, čarodějka. Divočarka, která uměla putovat po divokých stezkách a vynořit se kdykoli kdekoli, bytost z poněkud jiného světa, než kde se přeseďá mezi autobusy nebo popojíždí z jednoho místa na druhé autem, a protože se zlobila, působila také hrozivě. Tvářila se, že by mohla člověka proměnit v žábu, pokud by se nechoval, jak se sluší a patří, a pokud by to vůči ostatním žábám nebylo nefér.

Pokývla mi, ale neřekla jediné slovo. Namířila si to přímo k Shanaie a poklekla vedle ní. Přiložila jí ruku na krk hned pod uchem, aby jí nahmatala puls, a okamžitě začala zpívat. Divoká píseň se kolem nás ovíjela skoro jako mlžná chapadla, nízko i vysoko zároveň, jako nenadálé teplo, vůně bláta a mokrého listí, chvění hluboko uvnitř těla v místech, kde ho pohromadě drží kostra.

Shanaia zakašlala a já zahlédla, že jí něco vytéká z koutku úst, jakýsi načervenalý hlen, který nevypadal zdravě. Pak znovu zakašlala, tentokrát o něco silněji. Fretka s sebou trhla a samým štěstím divoce povyskočila. Kňučela a třela se tetě Ise o ruku, jako by byla mazlivé kotě. Shanaia otevřela oči.

Zatím nebyla zcela v pořádku. Pohled měla zastřený a zmatený a nedokázala se sama posadit. Sevřela trs špinavé trávy a roztrásla se po celém těle.

„Shanaio,“ zvolala teta Isa. „Shanaio, jsme u tebe. Ty jsi tady. Vrať se k nám.“

Co tím myslela?

„Shanaio!“ vykřikla nahlas rozkazovačně. Znenadání jako by celé Shanaino tělo poskočilo a i v jejím pohledu se něco změnilo.

„Ano,“ zachraptěla tichounce. „Už jsem tu.“ Zakašlala a zavřela oči.

„Pomozte mi ji zvednout na Hvězdu,“ požádala nás teta Isa. „Sama jít nedokáže.“

Shanaia měla stále studenou kůži, ale už ne tak ledovou jako předtím. Snažila se nám pomoci, ale byla takřka úplně vysílená a vyzvednout ji na Hvězduin oblý hřbet nebylo snadné.

„Chytni se hřívý,“ radila teta Isa. „Neboj se, pomůžeme ti.“

„Jo,“ šeptla Shanaia a padla Hvězdě kolem krku. Oběma rukama se chytila krátké ježaté hřívý. Musela jsem ji ale podepřít z jedné strany a Oskar z druhé, než se jí podařilo na Hvězdě zůstat viset. Zpoza límce kožené bundy jí vykukovala fretka a vyrážela ze sebe pisklavé ííík-ííík-íííík, což znělo ustaraně a zároveň agresivně.

„Budu potřebovat vaši pomoc,“ ucedila teta Isa. „Musíme ji dostat do mého domu.“

„Ale...“ namítl Oskar.

„Zajistím, abyste se potom vrátili domů,“ řekla teta Isa. Luffe vzhlížel k tetě Ise s naprostou oddaností

a vrtěl doslova celým zadkem. „Kláro, zavolej mámě a vyříd' jí, že vás, hned jak to půjde, doprovodím domů.“

Myslím, že si teta Isa neuměla úplně představit, jak by se maminka na takovou informaci tvářila. Takže jsem jí jen poslala esemesku: *Jsem s Oskarem u tety Isy. Zavoláš prosím tátovi? Pak ti to vysvětlím.* V tu chvíli to pro mě bylo jednodušší.

„Tohle jsou ty divoké stezky?“ zeptal se Oskar, jakmile jsme se dali do kroku.

„Zatím ne,“ odpověděla jsem.

Vpředu šla teta Isa a za ní nakračovala velmi opatrně Hvězda, jako by se bála, že jí Shanaia sklouzne z hřbetu. Potom nás obestoupila mlha a zvuk aut z Olšové zmizel.

„Tak, teď jsme na divokých stezkách,“ oznámila jsem Oskarovi.

Když jsme se vynořili z mlh divokých stezek u domu tety Isy, halila nás už úplná tma. Těsně nad špičkami stromů visel obrovský měsíc. Byl skoro úplněk, jinovatka a na louce a cestě ležel sněhový poprašek, takže vše modře zářilo. Louka, cesta, došková střecha na domě i stáji, dvůr i jabloně v sadu, to všechno se v měsíčním svitu modře třpytilo. V peci evidentně

ještě hořelo, protože z komína stoupal úzký namodralý proužek kouře. Hvězda zaržála a z domu jsme zaslechli Trumberu. Štěkal samým blahem tak nahlas, že z toho Luffe naprosto zjančil a znovu začal tahat a rvát za vodítko.

Teta Isa pomohla Shanaie z koňského hřbetu.

„Postaráte se o Hvězdu?“ zeptala se.

„Samozřejmě,“ řekla jsem, ačkoli se mi zrovna v tu chvíli do stáje moc chodit nechtělo. Shanaia se stále jen silou vůle držela při vědomí a o tom, co se stalo, zatím nepadlo ani slovo a já umírala zvědavostí. Hvězda si ovšem za to, jak vzorně se chovala a jak opatrně šla, zasloužila dobré krmení s pořádnou porcí pohlazení a poplácání. Oskar stál uprostřed dvora a kulil oči na všechno kolem. Myslím, že ani ne tak na samotný dvůr nebo doškové střechy a zdi z polního kamene. Spíš proto, že jsme se tu vážně ocitli. Zcela zjevně jsme byli kdesi hluboko v lesích, přestože jsme přibližně před deseti minutami stáli v Elfím parku a hned za plotem svištěla auta.

„Fíha...“ utrousil. „Jak je tohle možný?“

„Divoké stezky,“ odušila jsem. „Vždyť jsem ti to říkala.“

„No jo, jenže...“

Jenže ono je něco úplně jiného tu být a něco jiného o tom jen slyšet. To jsem si uvědomovala.

„Zvykneš si,“ prohodila jsem, ačkoli jsem si sama nebyla zcela jistá, jestli já už jsem si na to zvykla.

Oskar mi s Hvězdou pomohl. S koňmi to moc neuměl, ale já mu ukázala, jak ji má vyhřebelcovat, nejprve jemnými krouživými pohyby umělohmotným kartáčem a pak štětinatým kartáčem táhlými pohyby po srsti. Stáli jsme u ní každý z jedné strany, třeli ji a kartáčovali, až samým blahem pootevřela tlamu. V tu chvíli to bylo navzdory okolnostem docela fajn. Luffe směl běhat na volno a opatrně pozdravil nejodvážnější kozu, která ho vzápětí nabrala tupými růžky do boku, takže vyděšeně zakňučel a utekl se schovat za Oskara. Nebyl to zrovna psí hrdina, co ve filmech přeskakuje vysoké zdi, odzbrojí dva tři zločince a vrhne se do vody zachraňovat tonoucího páníčka.

Byl to jasný gaučák, který si potrpí na pamlsky a domáčí pohodu, ale byl to moc hodný pes.

Kocour se vypařil – zase. Vnímala jsem to vlastně jako dobré znamení. Kdyby si myslel, že stále hrozí nebezpečí, zůstal by u mě.

„Co se podle tebe Shanaie stalo?“ zeptal se Oskar.

„To nevím,“ řekla jsem. „Ale když mi ještě pomůžeš dát Hvězdě seno a čerstvou vodu, půjdeme to pak dovnitř zjistit.“

SHANAIAIN PŘÍBĚH

V peci praskalo a Trumbera mi do klína složil hlavu a s ní i skoro celou hrud'. Byl tak těžký, že mě z toho rozbrněly nohy, ale neodstrčila jsem ho, protože jak se na mě mile rozvalil, zaplavil mě pocit klidu. Luffe se stočil do klubíčka Oskarovi k nohám a chrápal jako dřevorubec.

Ale co se pohody týká, to bylo asi všechno.

„Když mi sebrali Zápudov,“ povídala Shanaia, „kde-
kdo se mě snažil utěšit tím, že prý existuje spousta
jiných pěkných míst, kde se dá žít. Nic necháпали. Já
jsem se tam narodila. Ale je to pro mě víc než jen ro-
diště. Patřím tam, ačkoli to nedokážu úplně vysvětlit.
Je ve mně něco, co... co tam přilnulo. Jako řasa, co při-
roste ke kameni. Můžu cestovat, můžu být na jiných